

N:o 41.

Ank. till Riksd. kansli den 17 mars 1893, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion i fråga om anstånd i vissa fall med erläggande af arrende för kronoegendomar.

(I. A.)

Genom kongl. kungörelsen den 17 december 1886 är — med ändring af den i 10:de punkten af kongl. förordningen den 10 november 1882 angående förändrade grunder för förvaltningen af kronans jordbruksdomäner meddelade föreskrift om tiden för erläggande af arrendeafgifter för kronans i berörda förordning afsedda jordbruksdomäner — förordnad, bland annat, »att dylik arrendeafgift skall för hvarje arrendeår erläggas vid allmän kronouppbördsstämma det kalenderår, då arrendeåret utlöper, dock att, der denna stämma infaller under januari eller februari månader, med afgiftens erläggande kan få anstå till någon dag i mars månad före den 14, under vilkor, beträffande de nuvarande arrendatorer, som önska att af detta anstånd sig begagna, att de senast vid den under nästkommande år inträffande allmänna kronouppbördsstämma till kronofogden aflemna skriftligt förklarande af löftesmännen, att de, oaktadt betalningsanståndet, vidblifva sin ansvarighet för arrendets gäldande».

Under åberopande af detta stadgande har herr *N. Persson* i Vadensjö uti en inom Andra Kammaren väckt motion (n:o 81) anfört, att, fränsetd olägenheten af att kronans arrendatorer i allt fall nödgades erlægga sina afgifter i fråga, somliga ända till fjorton dagar tidigare än andra landtbor, kunde det tyckas, att genom förordningen af den 17 december 1886 nödtorftig rättelse vore vunnen i den förut bestämda tiden för arrendeafgifternas erläggande, och så skulle väl äfven i stort sedt varit händelsen, om blott vilkoret derfor för dåvarande arrendatorer — aflemmandet af löftesmännens förklaring till vederbörande kronofogde senast vid 1887 års allmänna kronouppbördsstämma — i tid

kommit till dessa arrendatorers kännedom. De fleste af dem hade emellertid först erhållit kunskap om detta vilkor, sedan tiden för det-sammas uppfyllande gått till ända; och hade följden blifvit, att de ännu qvarstode i samma sämre belägenhet som förut. Något verkligt skäl för fasthållande af en dylik olika behandling af eljest likstälda arrendatorer vore, enligt motionärens förmenande, svårt att uppleta — tvärt om förekomme det böra vara beqvämast äfven för vederbörande uppbördsmän, att afgifterna af alla kronoarrendatorerna erlades samtidigt; och har motionären därför hemställt, att Riksdagen måtte besluta i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, att arrendeavgift äfven för den, som den 17 december 1886 var och fortfarande på samma kontrakt vore arrendator af sådan kronans jordbruksdomän, som afsåges i kongl. förordningen den 10 november 1882, angående förändrade grunder för förvaltningen af kronans jordbruksdomäner, medgåfves rätt att, om allmän kronouppbördsstämma det kalenderår, då arrendeåret utlöpte, infölle under januari eller februari månader, få dröja med afgiftens erläggande till särskild uppbördsstämma någon dag i mars före den 14, så vidt han före eller vid en allmän kronouppbördsstämma till kronofogden aflemnat skriftligt förklarande af löftesmännen, att de, oaktadt betalningsanståndet, vidblefve sin ansvarighet för arrendets gäldande.

Statsutskottet, till hvars behandling denna motion blifvit remitterad, har icke funnit de af motionären anförda omständigheter utgöra tillräckligt skäl för den föreslagna förändringen i kungörelsen af den 17 november 1886. Då genom denna kungörelse tillfälle blifvit beredt ifrågavarande arrendatorer att i vissa fall vinna anstånd med arrendets erläggande, anser nemligen utskottet anledning saknas att nu tillstyrka ytterligare förändringar i gällande bestämmelser uti förevarande ämne till förmån för de utan tvifvel ganska få arrendatorer, som försummat att begagna det dem redan erbjudna tillfället till berörda anstånd.

På grund häraf hemställer utskottet,

att herr N. Perssons förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 17 mars 1893.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.